

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΕΤΖ

ΟΙ
ΑΠΕΙΡΕΣ
ΖΩΕΣ ΤΗΣ
ΜΕΙΖΙ
ΝΤΕΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο

Κάποιοι λένε ότι όλα ξεκίνησαν με μια Μεγάλη Έκρηξη, όμως εγώ είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι.

Μια έκρηξη τόσο δυνατή που με έκανε να ξεχάσω τα πάντα.

Τα πάντα εκτός από ένα κόκκινο μπαλόνι που αιωρούνταν στον πεντακάθαρο γαλανό ουρανό.

Και μετά σκοτάδι.

Ο ήχος από το ξυπνητήρι μου που χτυπάει επίμονα με βγάζει από το σούπερ παράξενο όνειρό μου. Νομίζω πως κάτι έχει να κάνει με δελφίνια που μιλάνε και με το τέλος του κόσμου.

Δεν είναι παράξενο που εκείνη η τελευταία στιγμή λίγο προτού ξυπνήσεις μοιάζει να είναι η πιο πραγματική στιγμή που έχεις ζήσει ποτέ σου; Πιστεύεις απόλυτα ότι αυτό που ζεις είναι αληθινό, ότι πραγματικά σου συμβαίνει αυτό που ονειρεύεσαι – ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι κουβεντιάζεις μ' ένα δελφίνι. Με το που ανοίγεις όμως τα μάτια σου το όνειρο αρχίζει αμέσως να ξεθωριάζει, κι απομένεις μ' ένα κουβάρι παράξενες σκέψεις που φαίνεται να μη βγάζουν κανένα απολύτως νόημα.

Ψαχουλεύω να βρω το κουμπί στο ξυπνητήρι μου.

Διώχνω και τα τελευταία απομεινάρια του ονείρου από το μυαλό μου και τα μάτια μου βλεφαρίζουν συγχρονισμένα με τα νούμερα που αναβοσβήνουν στην ψηφιακή οθόνη του ξυπνητηριού.

9:00 π.μ.

Για μια στιγμή πανικοβάλλομαι, αναρωτιέμαι γιατί κα-
νείς δεν ήρθε ακόμη να με ξυπνήσει, αλλά μετά βλέπω
στο ρολόι την ημερομηνία:

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΙΟΥΝΙΟΥ

Είναι τα γενέθλιά μου.

Πηδάω από το υπερυψωμένο κρεβάτι μου, τραβάω τις κουρτίνες και το φως του ήλιου πλημμυρίζει το δω-
μάτιό μου. Απ' το παράθυρο μπορώ να δω το κιόσκι που
η μαμά κι ο μπαμπάς αγόρασαν για το πάρτι γενεθλίων
μου· είναι τοποθετημένο πάνω στο γκαζόν, καλυμμένο
με διαφανή φύλλα νάιλον, περιμένοντας τον μπαμπά να
το συναρμολογήσει και να το στήσει. Πέρα από τον πίσω
φράχτη βλέπω τις γραμμές του τρένου και, πέρα από
αυτές, το πίσω μέρος των μαγαζιών στη σειρά πάνω στην
ανεμόροια προς τον λόφο Τζίζιγουικ· όλα λουσμένα σε μια
υπέροχη καλοκαιρινή λιακάδα.

Μου είναι αδύνατον να σταματήσω να χαμογελάω

πλατιά. Σήμερα θα είναι η καλύτερη μέρα της ζωής μου! Γίνομαι δέκα χρονών.

Ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Πυθαγόρας πίστευε πως ο αριθμός δέκα είναι ο πιο σημαντικός αριθμός του κόσμου. Στην ουσία ανακάλυψε τα μαθηματικά χρησιμοποιώντας αυτόν τον αριθμό, και πίστευε ότι ολόκληρο το σύμπαν είχε οικοδομηθεί με βάση τους αριθμούς. Ο Πυθαγόρας έλεγε μάλιστα ότι ο αριθμός δέκα εμπεριέχει το κλειδί για να κατανοήσουμε τα πάντα. Άρα, αν αυτό είναι αλήθεια, υποθέτω πως το να είσαι δέκα χρονών θα πρέπει να είναι πολύ πρώτο!

Μπορεί τώρα που γίνομαι δέκα, η μαμά κι ο μπαμπάς να με αφήνουν να πηγαίνω μόνη μου στα μαγαζιά ή ακόμα και να με αφήνουν να μένω ξύπνια ως αργά, όπως η Λίλι.

Η Λίλι είναι η μεγαλύτερη αδερφή μου. Είναι δεκαπέντε χρονών και με μισεί.

Η μαμά κι ο μπαμπάς λένε ότι η Λίλι δε με μισεί. Λένε ότι απλώς αυτή την περίοδο είναι λίγο αγχωμένη, επειδή κάνει τις επαναλήψεις της για τις εξετάσεις για το Γενικό Πιστοποιητικό της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης*, αλλά

* Στο Ηνωμένο Βασίλειο οι μαθητές μετά από δύο χρόνια μελέτης σε κάθε μάθημα δίνουν εξετάσεις για το καθένα ξεχωριστά. Μπορούν να δώσουν εξετάσεις για πέντε έως δώδεκα μαθήματα. Όλοι όμως πρέπει να μελετήσουν υποχρεωτικά Γλώσσα, Μαθηματικά και Φυσικές Επιστήμες (Βιολογία, Φυσική, Χημεία). Συνήθως δίνουν αυτές τις εξετάσεις στην ηλικία των 15-16 χρόνων. Ανάλογα όμως με την επίδοσή τους, πολλές φορές μπορούν να τις δώσουν και νωρίτερα. (Σ.τ.Μ.)

δεν πιστεύω πως αυτό είναι μια πολύ καλή δικαιολογία. Εγώ πέρασα τις ανάλογες εξετάσεις στα Μαθηματικά όταν ήμουν έξι χρονών, και τις εξετάσεις στη Φυσική, τη Χημεία και τη Βιολογία όταν ήμουν εφτά. Μετά πήγα στο Λύκειο και τώρα σπουδάζω για το πτυχίο μου στα Μαθηματικά και τη Φυσική στο Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.

Το θέμα είναι πως είμαι «χαρισματική στις ακαδημαϊκές επιδόσεις». Απ' ό,τι φαίνεται, αυτό με τοποθετεί στο κορυφαίο δύο τοις εκατό του πληθυσμού. Αυτό δε σημαίνει πως είμαι εξυπνότερη από όλους τους άλλους. Είμαι απολύτως άχρηστη στα Γαλλικά, για παράδειγμα. Απλώς μου αρέσει να μαθαίνω για το πώς λειτουργεί το σύμπαν.

Η Λίλι πιστεύει πως αυτό με κάνει φυτό.

Όπως το είπα: Η Λίλι με μισεί.

Φορώντας τη ρόμπα μου πάνω από τις πιτζάμες μου, αρχίζω να κατεβαίνω τη σκάλα. Το σπίτι είναι τόσο ήσυχο. Συνήθως ο μπαμπάς βρίσκεται ήδη στην κουζίνα, ετοιμάζοντας θορυβωδώς τις σαββατιάτικες τηγανίτες του ενώ η μαμά κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας διαβάζοντας ήσυχα την εφημερίδα της.

Στη βάση της σκάλας στρίβω δεξιά, διασχίζω το χολ και κατευθύνομαι στην κουζίνα. Κάτω από τα πόδια μου νιώθω τα ασπρόμαυρα πλακάκια του πατώματος παγωμένα. Αναριγώ. Το τραπέζι της κουζίνας έρημο, η κουζίνα σιωπηλή κι οι άδειοι πάγκοι αστράφτουν. Κανείς δεν είναι εδώ.

Κοιτάζω προσεκτικά μέσα από τις τζαμένιες πόρτες που βλέπουν στον πίσω κήπο και για μια στιγμή μου περνάει η σκέψη πως η μαμά κι ο μπαμπάς βγήκαν έξω κρυφά για ν' αρχίσουν να στήνουν το κιόσκι για το σημερινό πάρτι μου. Όμως ούτε έξω είναι κανείς.

Ίσως κρύβονται κάπου και από στιγμή σε στιγμή θα πεταχτούν φωνάζοντας «χρόνια πολλά».

«Μαμά, μπαμπά» φωνάζω. «Πού είστε;»

Για μια στιγμή στέκομαι ακίνητη, έτοιμη να προσποιηθώ την έκπληκτη με το που εμφανιστούν ξαφνικά. Κανείς όμως δεν πετάγεται. Το πλατύ χαμόγελο που έχω στο πρόσωπό μου από τη στιγμή που άνοιξα τις κουρτίνες αρχίζει ν' αργοσβήνει. Αν η μαμά κι ο μπαμπάς νομίζουν πως αυτό είναι αστείο... Ε, λοιπόν, δεν είναι καθόλου.

Το καθιστικό είναι το ίδιο έρημο όπως κι η κουζίνα, η τηλεόραση σβηστή κι όλα τα μαξιλάρια στη θέση τους. Δε μου κάνει εντύπωση που η Λίλι δεν έχει ακόμη σηκωθεί, αφού συνήθως τα Σαββατοκύριακα εμφανίζεται μετά τις δέκα. Έχει να κάνει με το ότι είναι έφηβη και με το ότι οι ορμόνες του εγκεφάλου της την κάνουν να κοιμάται πολύ. Ίσως αυτό ν' αρχίσει να μου συμβαίνει κι εμένα τώρα που γίνομαι δέκα. Τώρα που είμαι δέκα χρονών, όλα μπορεί ν' αλλάξουν.

Έχω κάνει πλέον τον γύρο του ισογείου: χολ, κουζίνα, καθιστικό και ξανά πίσω στο χολ. Αν η μαμά κι ο μπαμπάς πράγματι κρύβονται κάπου προκειμένου να μου κάνουν

έκπληξη για τα γενέθλιά μου, τότε μόλις τέλειωσαν τα δωμάτια. Το σπίτι μας δεν είναι και τόσο μεγάλο.

Στέκομαι στη βάση της σκάλας και ξαναφωνάζω.

«Μαμά! Μπαμπά! Δεν είναι αστείο! Πού είστε;»

Και πάλι καμία απάντηση· τίποτα, μονάχα μια τρομακτική σιωπή που μοιάζει να γεμίζει το σπίτι. Νιώθω να τρέμω, παρόλο που το φως του ήλιου εισβάλλει από το χρωματιστό τζάμι πάνω από την μπροστινή είσοδο που βρίσκεται από πίσω μου. Μα πού είναι όλοι; Δε θα έφευγαν χωρίς εμένα. Ο ενθουσιασμός που ένιωθα με το που σηκώθηκα από το κρεβάτι έχει τώρα μεταμορφωθεί σε μια βασανιστικά ανησυχητική αίσθηση. Ανεβαίνω δυο δυο τα σκαλιά· πολύ θα ήθελα αυτό το ηλίθιο κρυφτό να είχε ήδη τελειώσει.

Με το που φτάνω στο πλατύσκαλο, ανοίγω την πόρτα του υπνοδωματίου της μαμάς και του μπαμπά.

Το δωμάτιο είναι ακόμη στο σκοτάδι, οι κλειστές κουρτίνες εμποδίζουν τον πρωινό ήλιο να μπει μέσα, αλλά στο φως που μπαίνει απ' την πόρτα μπορώ να διακρίνω πως κανείς δεν είναι στο δωμάτιο. Το κάλυμμα είναι προσεκτικά στρωμένο πάνω στο υπέρδιπλο κρεβάτι της μαμάς και του μπαμπά. Σαν να μην έχουν καν κοιμηθεί εκεί.

Η ανησυχία που στριφογύριζε κουλουριασμένη στο στομάχι μου έχει τώρα μετατραπεί σ' έναν σφιχτοδεμένο κόμπο φόβου.

Ξαναβγαίνω στον διάδρομο. Ρίχνω μια ματιά στο δωμάτιό μου και μετά κοιτάζω ακόμα και πίσω από την πόρ-

τα του μπάνιου, απλώς για να σιγουρευτώ. Και στα δύο δωμάτια όμως δεν είναι κανένας. Το μόνο ζωντανό πλάσμα που συναντώ είναι μια αράχνη που τρέχει προς τη βρύση με το που τραβάω την κουρτίνα.

Αναριγώ για μία ακόμα φορά, το φως του ήλιου που μπαίνει από το παράθυρο του μπάνιου λες και δεν κουβαλάει καμία ζεστασιά. Κάτι δεν πάει καλά.

Πίσω στον διάδρομο, ρίχνω μια ματιά στη συνέχεια της σκάλας που οδηγεί στο δωμάτιο της Λίλι στη σοφίτα. Στη βάση της σκάλας κολλημένη στον τοίχο βρίσκεται η πινακίδα «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ» και από κάτω η Λίλι έχει προσθέσει: «ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ».

Για μένα το γράφει.

Κανονικά, ούτε που θα τολμούσα να πλησιάσω το δωμάτιο της Λίλι Σάββατο πρωί. Η οργή της μπορεί να μοιάσει με την οργή ενός ηφαιστείου που ξυπνά, έτσι και τολμήσεις να ενοχλήσεις το σαββατιάτικο χουζούρι της. Όμως αυτό δεν είναι ένα συνηθισμένο Σάββατο. Είναι τα γενέθλιά μου, και θέλω να ξέρω πού είναι όλοι τους.

«Λίλι!» φωνάζω στις σκάλες και τα λόγια μου αντηχούν στους άδειους τοίχους. «Σηκώθηκες ήδη;»

Καμία απάντηση.

«Λίλι;»

Σιωπή και πάλι.

Ρίχνω μια ματιά στην πινακίδα «Απαγορεύεται η είσοδος» και κουνάω το κεφάλι μου: Πρόκειται για έκτακτη ανάγκη.

Κάνοντας ένα βήμα μπροστά, αρχίζω να ανεβαίνω τα σκαλοπάτια. Στο μυαλό μου σκέφτομαι στα γρήγορα μία μία όλες τις δικαιολογίες που θα χρησιμοποιήσω όταν η Λίλι φρικόρει που την ξύπνησα. Δεν ξέρω τι θα κάνω αν τυχόν η Λίλι δεν είναι στο δωμάτιό της.

Το σπίτι μας συνήθως είναι γεμάτο θορύβους, κι αυτή η ησυχία έχει στ' αλήθεια αρχίσει να με καταβάλλει.

Τότε ακούγεται το κουδούνι της πόρτας.

Αναπηδάω έκπληκτη, αλλά, μόλις συνειδητοποιώ τι σημαίνει αυτό, ένα ξαφνικό κύμα ανακούφισης με κατακλύζει. Πρέπει να είναι η μαμά κι ο μπαμπάς. Μάλλον θα σηκώθηκαν νωρίς να ετοιμάσουν τα σχετικά με το πάρτι μου και μετά θα συνειδητοποίησαν ότι χρειαζόνταν κάποια επιπλέον πράγματα από τα μαγαζιά. Άφησαν εμένα και τη Λίλι στα κρεβάτια μας και πετάχτηκαν να τα πάρουν, και τώρα επέστρεψαν φορτωμένοι τσάντες με τα σχετικά για το πάρτι και θέλουν να τους ανοίξω.

Κατεβαίνω τρέχοντας τα σκαλιά, δραςκελώ το πλατύσκαλο και κατεβαίνω με ακόμα μεγαλύτερη ορμή την επόμενη σκάλα. Ήρθε επιτέλους η ώρα ν' αρχίσουν τα γενέθλιά μου.

Φτάνοντας στο χολ, ο ήχος από το κουδούνι της πόρτας συνεχίζει λες και κάποιος να ξέχασε πάνω του το δάχτυλό του. Αλλά τότε σταματά απότομα κι ο αέρας αντηχεί και πάλι την απόλυτη σιωπή.

Μάλλον το κουδούνι θα χάλασε.

Νιώθοντας κάπως μπερδεμένη, φοράω ένα χαμόγελο

στο πρόσωπό μου όλο αγωνία να μάθω τι ακριβώς μου πήραν η μαμά κι ο μπαμπάς από τα μαγαζιά.

Ανοίγοντας όμως την πόρτα αυτό το χαμόγελο στραβώνει, τα χείλη μου ορθάνοιχτα σχηματίζουν μια σιωπηλή κραυγή. Ο χαρούμενος χαιρετισμός σκαλώνει στον λαιμό μου καθώς αντικρίζω με τρόμο τη σκηνή εκεί έξω.

Δεν υπάρχει κανένας.

Κι ακόμα χειρότερα... δεν υπάρχει τίποτα.

Ούτε μαμά. Ούτε μπαμπάς. Ούτε το παρκαρισμένο αυτοκίνητο στο δρομάκι του γκαράζ μας.

Ούτε το δρομάκι. Ούτε δρόμος. Ούτε σπίτια.

Απολύτως τίποτα.

Μονάχα ένας αδειανός μαύρος χώρος που εκτείνεται επ' άπειρον. Καρφώνω τα μάτια μου στο σκοτάδι, προσπαθώντας να βγάλω νόημα από το αδιανόητο σκηνικό που βλέπω μπροστά μου.

Είναι αδύνατον.

Κλείνω την πόρτα βροντώντας την προτού εκραγεί το μυαλό μου.

Αγωνίζομαι ν' ανασάνω, στέκομαι εκεί τρεκλίζοντας, το χέρι μου κρατάει ακόμη σφιχτά το πόμολο της πόρτας, και προσπαθώ να καταλάβω τι συμβαίνει.

Κοιτάζοντας κάτω, βλέπω μια λουρίδα στα χρώματα του ουράνιου τόξου να χρωματίζει το γυαλισμένο παρκέ – οι ηλιαχτίδες που περνάνε μέσα από το χρωματιστό γυαλί πάνω από την πόρτα δημιουργούν αυτό το εναλλασσόμενο χρωματιστό σχέδιο. Μα όταν άνοιξα την πόρ-

τα δεν υπήρχε ήλιος στον ουρανό. Δεν υπήρχε καν ουρανός. Δεν υπήρχε τίποτα.

Αισθάνομαι πραγματικά τρομοκρατημένη τώρα και απομακρύνομαι πισοπατώντας από την είσοδο. Μα, αν δεν υπάρχει τίποτε εκεί έξω, τότε ποιος χτυπούσε το κουδούνι;

Σχεδόν σκουντουφλώντας στο χολ, οπισθοχωρώ προς την κουζίνα και κοπανάω πίσω μου την πόρτα προσπαθώντας να κρατήσω μακριά μου αυτό που μόλις πριν αντίκρισα. Τρεκλίζοντας ακόμη, στηρίζομαι στο τραπέζι της κουζίνας, και τα δάχτυλά μου τρέμουν έτσι όπως γαντζώνομαι από την άκρη του τραπεζιού στην προσπάθειά μου να μην καταρρεύσω.

Μα τι συμβαίνει;

The background of the entire page is a vibrant red, swirling pattern that resembles a nebula or a cosmic vortex. Scattered throughout this red field are numerous stars of varying sizes and colors, including white, yellow, and orange. In the upper right corner, a dark silhouette of a child is shown running or jumping, facing away from the viewer. In the lower left corner, another dark silhouette of a child is shown running towards the viewer. The overall scene is framed by dark, jagged shapes that look like the edges of a book cover or a window looking out into space.

Είναι τα δέκατα γενέθλια
της Μείζι, και ανυπομονεί ν' ανοίξει
τα δώρα της, ελπίζοντας να πάρει όλα όσα
χρειάζεται για να φτιάξει τον δικό της πυρηνικό
αντιδραστήρα! Ξυπνάει όμως μέσα σε ένα άδειο
σπίτι και έξω δεν υπάρχει τίποτα εκτός από ένα
πυκνό και τρομακτικό σκοτάδι.

Παγιδευμένη σε μια πραγματικότητα
που μεταβάλλεται αδιάκοπα, η Μείζι ξέρει ότι,
για να σωθεί, θα πρέπει να βασιστεί στους νόμους
που διέπουν το σύμπαν και στην αγάπη
της οικογένειάς της. Όμως ακόμα κι αυτά
μπορεί ν' αποδειχθεί πως δεν αρκούν....

«Μια συγκινητική ιστορία επιστημονικής
φαντασίας, ένα ιδιοφυές μυστήριο,
από τον κορυφαίο Κρίστοφερ Ειτζ».

The Guardian

από 10 ετών

ISBN: 978-618-03-1580-6

9 786180 315806

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81580